

[Aksel Møller.]

sin tale med, at han havde fået en henvendelse i september måned, der sigtede på en reorganisering af hæren efter NATOs ønske i 1957. Hvad i alverden ville forhindre den højtærede forsvarsminister i, hvis denne reorganisering er en reorganisering med genindkaldelser, at bevare 18 måneders tjenestetid henimod den termin, da vi skriver 1957? Ikke spor! Den højtærede forsvarsminister skylder os stadig en forklaring på sit forhold til tjenestetiden.

Den højtærede minister gjorde nogle bemærkninger om, hvad jeg havde sagt om flyvevåbnet. Ak ja, det viser, hvor sårbar selv en forsvarsminister kan være. Jeg ville kun stille den højtærede minister det spørgsmål, hvad der egentlig skete med flyvevåbnets budget, for der havde været uklarhed med hensyn til det spørgsmål. Jeg ville have at vide, om det var en omlægning eller en egentlig forhøjelse. Jeg takker den højtærede forsvarsminister for, at vi har fået den oplysning, vi har fået i dag, men hvorfor ledsage den med en mistænkeliggørelse af min hensigt? Har vi ikke denne talerstol og dette hus til at rejse de spørgsmål, offentligheden interesserer sig for, overfor de mænd, der administrerer Danmarks anliggender? Hvilken mistænkeliggørelse skulle der ligge i mit spørgsmål, når der har været tvivl om, hvad det, der skete med flyvevåbnets budget, betød?

Den højtærede forsvarsminister har samtidig en giftig pil i sit koger, når han siger til mig, at jeg, hvis jeg ville gavne flyvevåbnet, burde have fremhævet, hvad der er sket af reorganiseringsarbejde i sommerens løb med den følge, at katastrofernes antal er blevet begrænset. På den givne foranledning vil jeg gerne bekræfte, at jeg er tilfreds med, at det er lykkedes at reorganisere flyvevåbnet med dette resultat. Naturligvis er jeg glad over det; men jeg kan nu ikke se, hvorfor jeg skulle bringe den højtærede forsvarsminister blomster, bare fordi han gør sin pligt. Det er jo forsvarsministerens pligt at løse disse opgaver. Jeg finder heller ikke, at den forklaring, den højtærede forsvarsminister giver os med hensyn til radaranlæg, hører til dem, som virker helt oplysende. Den højtærede forsvarsminister kan nok forstå, at jeg føler mig beroliget ved, at man ikke helt har strøget radaran-

læggene, men at de kommer til næste år. Det, som var af interesse, det, der kunne give oplysningen værdi, var, hvilken betydning det havde for forsvaret, at sagen blev udsat. Det var det, jeg spurgte om.

Det er så åbenbart, at det forhold, den højtærede minister har til forsvarsstyrelsen, som altså har gjort, at han ikke har ment at kunne stille forsvarsstyrelsen overfor den opgave at finde besparelser indenfor det beløb, han var blevet enig med de radikale om, er noget, der i allerhøjeste grad, og med rette synes jeg, gør os alle betænkelige. Jeg ville ønske, den højtærede forsvarsminister ville sige os noget om, hvorfor han ikke mente at kunne betro forsvarsstyrelsen den opgave at stille forslag om de besparelser, han og regeringen fandt var blevet politisk nødvendige. Den højtærede minister og den høje regering som helhed har altså været tvunget af sin selvopholdelsesdrift til at give indrømmelser, og det er vel i følelse af denne drifts utilstrækkelighed som etisk motivering, at den høje regering ikke har søgt råd der, hvor sådanne råd almindeligvis må søges.

Det er vel netop, fordi jeg har rejst dette spørgsmål, at den højtærede statsminister flyver i flint i dag; det er de etiske krav om livet under folkestyret, han fremholder for os. Det nytter nu ikke, at den højtærede statsminister vil lægge noget i vort forfatningsliv, som ikke er der. Det er rigtigt, at folketingsret har pligt til at medvirke til, at landet kan regeres, men vi er enige om, at grundloven intet påbud indeholder om, hvor stort det flertal skal være, som en regering har krav på at få bag sine lovforslag, og der har været perioder i Danmarks politiske historie, og der har været enkelte sager til afgørelse, med hensyn til hvilke man har været tilfreds med et flertal på blot een eller to stemmer over halvdelen.

Den højtærede statsminister har fået et flertal for de beslutninger, som hans regering har villet tage ansvar for overfor valuta-krisen. Det er da naturligt, at det må påhvile dette flertal at finde ud af, om det kan enes om at fortsætte bestræbelserne. Den højtærede statsminister indfører den tanke i debatten, at efter at mistillidsvotummet til regeringen var faldet og et flertal havde udtrykt ønske om at gå til forhandling, var oppositionen, tilhængerne af mistillidsvotum-